

Arrest

**nr. 340 496 van 4 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. DEWITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 31 mei 2011 wordt verzoekers moeder door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkend als vluchteling. In navolging van zijn moeder wordt verzoeker eveneens als vluchteling erkend.

Op 3 oktober 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 7 januari 2019 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 6 november 2020 stuurt de commissaris-generaal een brief naar verzoeker waarin hij aangeeft dat het gegeven, dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld is, aanleiding kan geven om de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15, december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal geeft aan dat hij verzoeker op 25 november 2020 hierover wenst te horen zodat verzoeker op dit element kan reageren en eventuele redenen kan aanhalen tot behoud van zijn status.

Op 25 november 2020 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

Op 3 februari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij hij de vluchtelingenstatus van verzoeker intrekt. Bij arrest nr. X van 25 augustus 2021 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel tot het behoud van verzoekers vluchtelingenstatus.

Op 11 maart 2022 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis) met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op 29 juni 2022 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren en een geldboete van 208 euro wegens smaad aan ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening.

Op 5 januari 2023 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis en cocaïne) met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op 31 augustus 2023 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 17 april 2025 stuurt de commissaris-generaal een brief naar verzoeker waarin hij aangeeft dat het gegeven, dat verzoeker strafrechtelijk veroordeeld is, aanleiding kan geven om de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal geeft aan dat hij verzoeker op 13 mei 2025 hierover wenst te horen zodat verzoeker op dit element kan reageren en eventuele redenen kan aanhalen tot behoud van zijn status.

Op 13 mei 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

Op 10 juli 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger geboren op 01.01.1999. U reisde als minderjarige naar België samen met uw moeder A. A. (CGVS …). Op 23 mei 2010 deed uw moeder een verzoek om internationale bescherming in België dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 31 mei 2011 werd aan uw moeder, en dus ook aan u als vergezellende minderjarige, de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 3 oktober 2018 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 7 januari 2019 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 4 februari 2021 werd uw vluchtelingenstatus door het CGVS ingetrokken. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 25 augustus 2021 werd u opnieuw de vluchtelingenstatus toegekend door de RvV. De Raad was van oordeel dat de door u gestelde daden, waarvoor u definitief werd veroordeeld op 3 oktober 2018, niet kunnen worden gekwalificeerd als redenen voor de intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Betreffende de in de bestreden beslissing opgenomen verwijzing naar uw intensief parcours bij de jeugdrechter en het gegeven dat u bekend stond bij de lokale politie, merkte de Raad op dat noch de bestreden beslissing noch het rechtsplegingsdossier hier verdere concrete informatie over bevatte.

Op 11 maart 2022 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis) met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op 29 juni 2022 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren en een geldboete van 208 euro wegens smaad aan ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening.

Op 5 januari 2023 werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis en cocaïne) met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Op 31 augustus 2023 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 17 april 2025 opgeroepen om op 13 mei 2025 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

U legde tijdens het onderhoud een attest voor waaruit blijkt dat uw moeder chronisch ziek is en uw hulp nodig heeft.

B. Motivering

U werd op 31 mei 2011 erkend als vluchteling. Uw vluchtelingenstatus wordt evenwel ingetrokken.

Er moet immers gewezen worden op een nieuw element in uw administratief dossier, namelijk het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen van 5 januari 2023. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor volgende drugsfeiten: **het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren** van middelen zonder vergunning, met name **cannabis en cocaïne**, tussen 14 augustus 2021 en 23 november 2021, meermaals op niet nader te bepalen data en laatst op 22 november 2021, met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het vonnis van 5 januari 2023.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan uitzonderlijk ernstig is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de **aard van het misdrijf** betreft, kan worden herhaald dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen van 5 januari 2023 blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, met name cannabis en cocaïne (zie supra).

Uit de feitenvaststelling van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen blijkt dat u samenwerkte met de twee andere beklaagden WS en DJ en dat u zich hierbij bediende van de bijnaam B.. De beklaagde WS verklaarde dat hij sinds 10 jaar op invaliditeit stond na een zwaar ongeval en cannabis gebruikte tegen de pijn. Hij verklaarde dat u boven hem woonde, dat hij zaken voor u bewaarde en dat u voor mensen in Brussel werkte. De uitlezing van het gsm-toestel van WS leek ook te bevestigen dat hij met u samenwerkte. Op 22 november 2021 werd door de politie een voertuig Renault opgemerkt, van waaruit

een enorme cannabisgeur werd waargenomen. U en beklaagde DJ waren passagiers in het voertuig. U ontkende drugs te verhandelen. Bij het sporenonderzoek uitgevoerd bij WS werden uw vingerafdrukken aangetroffen op een zwartkleurige strijktas waarin 980 gram gedroogde cannabis zat. Bij uitlezing van uw gsm-toestel werden elementen aangetroffen die wijzen op drugsverkoop. Bij de afbeeldingen in uw gsm-toestel werden foto's aangetroffen van substanties gelijkend op hasj en cannabis en er werden schermafbeeldingen gevonden van promoberichten van cannabis, hasj, cocaïne en 3MMC. Tijdens de huiszoeking bij WS werden dezelfde verpakkingen gevonden als die op de foto's. Geconfronteerd met de uitlezing van de resultaten van uw gsm-toestel, stelde u dat u geen Snapchat gebruikt. U wist niets af van de druggerelateerde afbeeldingen die in uw toestel werden aangetroffen. **De rechtbank acht uw schuld bewezen** aan de hand van het samen lezen van de resultaten van het strafrechtelijk onderzoek, onder meer de vaststellingen van de verbalisanten, de verklaringen van WS, de resultaten van de huiszoeking bij WS, de resultaten van de uitlezing van uw gsm-toestel en dat van WS, het sporenonderzoek en uw ongeloofwaardige verklaringen. Uw verdediging stelde onder meer dat de verklaringen van WS ongeloofwaardig waren. Zijn verklaring dat hij drugs bewaarde voor B. vindt echter onder meer steun in de aangetroffen berichten in het gsm-toestel van WS waaruit blijkt dat hij van u afhankelijk was in het kader van zijn drugshandel en hij, minstens een deel, van de verkochte drugs met u moest afrekenen. Ook uit de bij WS aangetroffen boekhouding kan worden afgeleid dat er sprake was van een georganiseerd samenwerkingsverband met onder meer u en DJ. Uit bovenstaande kan bovendien ook ontegensprekelijk worden afgeleid dat u de feiten met **opzet** pleegde.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen blijkt bovendien dat er **verzwarende omstandigheden** werden weerhouden voor de door u gepleegde drugsfeiten. U pleegde deze als deelnemer aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Betreffende **de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** dient erop gewezen dat de feiten **ernstig** zijn en blijkt geven van een **gebrek aan normbesef**. U en de twee andere beklaagden hielden geen rekening met het feit dat drugs tot **randcriminaliteit** leiden, voor **maatschappelijke overlast** zorgen en de **gezondheid van de gebruikers ernstig in gevaar brengen**. Zo wordt erop gewezen dat het verhandelen van drugs de vraagzijde van de verslaving van anderen in stand houdt. Druggebruik brengt ernstige schade toe aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren.

Wat de **op de misdrijven gestelde straffen** betreft wijst het CGVS erop dat artikel 2bis, §1 van de Drugwet van 24 februari 1921 (Wet betreffende het verhandelen van gifstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen) bepaalt dat een overtreding van de bepalingen van deze wet, alsook de daaraan gekoppelde koninklijke besluiten, wordt gestraft met een gevangenisstraf van 3 maanden tot 5 jaar en met een geldboete van € 1000 tot € 100 000 euro. Overeenkomstig artikel 2bis, §3, b) van de Drugwet worden de misdrijven bedoeld in de eerste paragraaf van artikel 2 bis van dezelfde wet gestraft met opsluiting van tien tot vijftien jaar indien ze daden zijn van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Bij het **bepalen van de strafmaat** houdt de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen rekening met het feit dat u jong bent, in het verleden **reeds onder toezicht van de jeugdrechtbank** stond en uw **veroordeling voor opzettelijke slagen en verwondingen van 3 oktober 2018** door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen. De rechtbank stelt vast dat u zich op basis van dit vonnis van 3 oktober 2018 in een staat van **wettelijke herhaling** bevindt.

U werd door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro.

Uw verdediging verzocht de rechtbank in ondergeschikte orde om een milde straf. De rechtbank achtte het opleggen van een effectieve gevangenisstraf en- omwille van het **lucratief karakter** van de feiten- een geldboete noodzakelijk om u de **ernst van de door u gepleegde feiten duidelijk te maken en u ertoe aan te zetten u in de toekomst te beteren**.

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op **het gevaar voor de samenleving**. Er kan in uw hoofdte vastgesteld worden dat er sprake is van een **reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar** voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband dienstig verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten die plaatsvonden van 14 augustus 2021 tot 23 november 2021, meermaals op niet nader te bepalen data en laatst op 22

november 2021. Er dient herhaald dat de feiten **ernstig** zijn en blijken geven van een **gebrek aan normbesef**. Ook kan opnieuw in herinnering worden gebracht dat u en de twee andere beklaagden geen rekening hielden met het feit dat drugs tot **randcriminaliteit** leiden, voor **maatschappelijke overlast** zorgen en de **gezondheid van de gebruikers ernstig in gevaar brengen**.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtvaardigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip **ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid** valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat **de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten**.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).

Er kan daarnaast gewezen worden op uw **herhaalde veroordelingen** en de **lange incrimatieduur**.

Zo werd u op **3 oktober 2018** door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van twee jaar voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Omdat u tijdens uw voorwaardelijke vrijlating uw **voorwaarden had geschonden** achtte de rechtbank het **niet opportuun om de tenuitvoerlegging van de straf deels uit te stellen**. De rechtbank omschreef de feiten als **bijzonder ernstig**. Het **extreme geweld** ten aanzien van de rechtstreekse slachtoffers getuigt van een **manifest gebrek aan respect** voor de **fysieke integriteit** van de slachtoffers. Het **maatschappelijk gevaar** dat uitgaat van een dergelijke grootschalige en gewapende vechtpartij op de openbare weg is groot en **wakkert het onveiligheidsgevoel in de samenleving aan**.

Op **11 maart 2022** werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen voor de eerste keer veroordeeld wegens drugsfeiten. In de avond van 5 mei 2021 bevond u zich met uw medebeklaagde in een VW Golf. De lokale politie van Gent wilde jullie interceperen omwille van verkeersinbreuken. Uw medebeklaagde, de bestuurder, weigerde te stoppen en meerdere ploegen uit omliggende politiezones kwamen in bijstand. Toen de wagen tot stilstand kwam sprong u eruit en poogde u te vluchten met verschillende plastic zakken met een groen kruid. U werd aangehouden en na testing bleek dat de zakken ongeveer 1,2 kg cannabis bevatten. U bevond zich toen in staat van **wettelijke herhaling** en u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis) met de **verzwarende omstandigheid** dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. De door u gevraagde autonome werkstraf werd niet verleend gezien dit volgens de rechtbank niet zou volstaan om u het ontoelaatbare karakter van uw handelingen te doen inzien, u normbesef bij te brengen en u ertoe aan te sporen zich naar de toekomst toe correct te gedragen.

De feiten zijn **ernstig**. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht.

Op **29 juni 2022** werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren en een geldboete van 208 euro wegens smaad aan ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening. Tijdens een controle op het huisarrest dat aan u was opgelegd in het kader van uw voorlopige invrijheidstelling onder voorwaarden, beval u de politie om hun

lichten uit te doen en te vertrekken. Wanneer de politie antwoordde dat ze zelf zouden bepalen wanneer ze vertrokken herhaalde u op dringende/bevelende toon dat ze moesten vertrekken en beledigde u een van de agenten, waarbij u op de grond spuwde. Tijdens uw verhoor ontkende u de feiten en gaf u aan dat de agente u lastigviel. De rechter beoordeelde de feiten als ernstig en getuigend van **normvervaging** en een **totaal gebrek aan respect** voor ordehandhavers en openbare gezagsdragers. Een dergelijke **verregaande en brutale belediging** ondermijnt het gezag van de politie, hetgeen een **bedreiging vormt voor de instandhouding van onze rechtstaat**. De rechtbank tilt er zwaar aan dat het **respecteren van normen en waarden duidelijk problematisch is** blijkens uw strafregister.

Er dient tevens herhaald dat u **jarenlang** onder toezicht van de **jeugdrechtbank** stond. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt onder meer dat u op **29 mei 2012** onder toezicht werd geplaatst van de jeugdrechtbank van Antwerpen wegens **opzettelijke slagen en verwondingen**, jegens een minderjarige of jegens een persoon die, wegens zijn fysieke of mentale toestand, niet in staat was in zijn eigen onderhoud te voorzien. U werd door de jeugdrechtbank verplicht om een educatieve of maatschappelijk zinvolle taak uit te voeren. Daarna volgden er nog feiten van **wapens en munitie; verkrachting met geweld of bedreiging** bij nacht door twee of meerdere personen en **afpersing**. Op **9 april 2019** kreeg u een berisping van de jeugdrechtbank van Antwerpen voor volgende door u gepleegde, niet nader gedateerde feiten: **kinderpornografie** (verspreiding en handel) en **aantasting van de eerbaarheid met geweld of bedreiging**, op een bijzonder kwetsbaar persoon, gepleegd door een dader met hulp van een of meerdere personen. Toen er tijdens het onderhoud op het CGVS melding werd gemaakt van dit laatste feit beval u de protection officer om op te letten, het properder te zeggen, u niet te beschuldigen en ontkende u iemand te hebben aangerand (NPO, p. 6). U ontkende eveneens de verspreiding van en handel in kinderporno en u voegde toe dat u 26 jaar bent en dat uw jeugd niets te maken heeft met uw meerderjarigheid (NPO, p. 6).

Daarenboven blijkt uit het uittreksel van uw strafregister dat u dat u ook meermaals werd veroordeeld door de politierechtbank wegens zware verkeersovertredingen, waaronder vluchtmisdrijf en rijden onder invloed.

Uit al het voorgaande blijkt dat u een **patroon van crimineel gedrag** vertoont dat **de veiligheid en het welzijn van anderen ernstig in gevaar brengt**. Hieruit kan ook worden afgeleid dat er sprake is van een criminele ingesteldheid in uw hoofde en dat het niet uitgesloten is dat u uw crimineel gedrag niet nog eens zal herhalen.

Dat u de verschillende kansen die u werden geboden, om uw houding ten aanzien van de maatschappij te veranderen, nooit heeft benut en dat u uit uw traject bij de jeugdrechtbank en eerdere veroordelingen geen lessen heeft geleerd wordt bevestigd door uw verklaringen op het CGVS.

U bleef ontkennen dat u ooit cannabis of drugs hebt verkocht, u stelde dat u louter op basis van aanwijzingen veroordeeld werd, dat er niets gevonden werd tijdens de huiszoeking bij u thuis en u gaf aan dat u uw buurman verantwoordelijk acht voor uw veroordeling (NPO, p. 3). Ermee geconfronteerd dat er wel zaken werden aangetroffen bij het uitlezen van uw gsm, bleef u volhouden dat niets met de zaak te maken had (NPO, p. 4). Hieruit blijkt dat er **nog steeds sprake is van een gebrek aan schuldinzicht** in uw hoofde, dat u aan **schuldverschuiving doet** en dat u zelfs verklaart **dat u de feiten waarvoor u veroordeeld bent niet hebt gepleegd**

Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf uw feiten ontkent is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van een wil om te verbeteren.

Dat u uw boetes bijna volledig hebt afbetaald, begeleid wordt door de VDAB en opleidingen volgde wijzigd niets aan bovenstaande (NPO, p. 4). U verklaarde te beschikken over bewijzen van de afbetalingen van uw boetes en de door u gevolgde opleidingen. Hoewel u gevraagd werd om deze over te maken hebt u dit tot op heden nog steeds niet gedaan (NPO, p. 3 en 4).

Zonder enige erkenning van de door u gepleegde feiten, noch de wil om te verbeteren, kan **niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen**. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moet worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde

verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

U werd bij het laatste onderhoud op het CGVS gevraagd **waarom u meent dat u geen gevaar meer vormt voor de samenleving** en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U verwijst naar uw jonge leeftijd, uw migratieachtergrond en uw moeilijk leven met een ernstig zieke moeder. Daarnaast stelt u dat u niet gekomen bent om slechte dingen te doen, dat u geen nieuwe feiten meer hebt gepleegd, dat u naar de toekomst wil kijken en het verleden achter u wil laten. U verklaarde dat u spijt hebt van de zaken die gebeurd zijn, maar stelt ook dat uw veroordelingen niet allemaal terecht zijn en dat België ervoor bekend staat dat het systeem op niets trekt (NPO, p. 6). Bovenstaande bevestigt nogmaals dat u aan **schuldverschuiving** doet en **geen schuldinzicht** hebt.

Waar u verklaart dat u uw chronisch zieke moeder, die de Belgische nationaliteit heeft, moet helpen (hetgeen u staaft aan de hand van een attest) en trouwplannen heeft met uw Belgische vriendin, dient echter herhaald te worden dat deze beslissing er niet toe strekt een einde te maken aan uw verblijfsrecht. Indien de gemachtigde van de Minister alsnog zou overgaan tot een beslissing tot beëindiging van het verblijf, staat het u vrij deze grieven aan te voeren in het kader van een eventueel beroep tot nietigverklaring, ingediend bij de Raad tegen dergelijke beslissing.

Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u en uw vriendin nog geen twee jaar samen zijn, dat jullie niet samenwonen en dat u geen verdere informatie kon geven over jullie trouwplannen. U wist enkel te zeggen dat jullie ermee bezig zijn (NPO, p. 2, 3 en 5).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er hierbij op dat u, op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet de mogelijkheid werd gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u (en uw advocaat) werden verstuurd op 15 mei 2025. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt om zijn vluchtelingenstatus te behouden.

3. Beoordeling

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal geen verplichting oplegt om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, hetgeen inhoudt dat er wel degelijk een appreciatiemarge is, stelt de Raad vast dat voormeld artikel de commissaris-generaal uitdrukkelijk toelaat om de vluchtelingenstatus in te trekken wanneer een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief werd veroordeeld voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf op het Belgisch grondgebied. *In casu* komt de commissaris-generaal op basis van een omstandige, in de bestreden beslissing opgenomen, motivering tot de conclusie dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een bijzonder ernstig misdrijf en een gevaar vormt voor de samenleving zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar er wordt geadviseerd dat verzoeker direct noch indirect mag worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”. (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard

en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de Kwalificatierichtlijn kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

“4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:
a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;
b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.”

3.2.1. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken (beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie heeft in arrest XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A. in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

In casu ligt de bewijslast bij de commissaris-generaal die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren.

In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de*

bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet:

“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het overzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”

3.2.1.1. De eerste voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’

A. Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A. van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de “specifieke kenmerken” ervan kan worden geacht “*uitzonderlijk ernstig*” te zijn, in die zin dat het behoort tot “*de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*”. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn ziet op een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met “*alle omstandigheden van het betrokken geval*”. In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en a fortiori van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokken definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure. (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A, nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30).

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

B. Verzoeker wordt bij het in het administratief dossier opgenomen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 5 februari 2023 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis en cocaïne) met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. In het bij het administratief dossier opgenomen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 11 maart 2022 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis en cocaïne) met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen dat verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf:

“Wat de aard van het misdrijf betreft, kan worden herhaald dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen van 5 januari 2023 blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, met name cannabis en cocaïne (zie supra).

Uit de feitenvaststelling van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen blijkt dat u samenwerkte met de twee andere beklaagden WS en DJ en dat u zich hierbij bediende van de bijnaam B.. De beklagde WS verklaarde dat hij sinds 10 jaar op invaliditeit stond na een zwaar ongeval en cannabis gebruikte tegen de pijn. Hij verklaarde dat u boven hem woonde, dat hij zaken voor u bewaarde en dat u voor mensen in Brussel werkte. De uitlezing van het gsm-toestel van WS leek ook te bevestigen dat hij met u samenwerkte. Op 22 november 2021 werd door de politie een voertuig Renault opgemerkt, van waaruit een enorme cannabisgeur werd waargenomen. U en beklagde DJ waren passagiers in het voertuig. U ontkende drugs te verhandelen. Bij het sporenonderzoek uitgevoerd bij WS werden uw vingerafdrukken aangetroffen op een zwartkleurige strijktas waarin 980 gram gedroogde cannabis zat. Bij uitlezing van uw gsm-toestel werden elementen aangetroffen die wijzen op drugsverkoop. Bij de afbeeldingen in uw gsm-toestel werden foto's aangetroffen van substanties gelijkend op hasj en cannabis en er werden schermafbeeldingen gevonden van promoberichten van cannabis, hasj, cocaïne en 3MMC. Tijdens de huiszoeking bij WS werden dezelfde verpakkingen gevonden als die op de foto's. Geconfronteerd met de uitlezing van de resultaten van uw gsm-toestel, stelde u dat u geen Snapchat gebruikt. U wist niets af van de druggerelateerde afbeeldingen die in uw toestel werden aangetroffen. De rechtbank acht uw schuld bewezen aan de hand van het samen lezen van de resultaten van het strafrechtelijk onderzoek, onder meer de vaststellingen van de verbalisanten, de verklaringen van WS, de resultaten van de huiszoeking bij WS, de resultaten van de uitlezing van uw gsm-toestel en dat van WS, het sporenonderzoek en uw ongeloofwaardige verklaringen. Uw verdediging stelde onder meer dat de verklaringen van WS ongeloofwaardig waren. Zijn verklaring dat hij drugs bewaarde voor B. vindt echter onder meer steun in de aangetroffen berichten in het gsm-toestel van WS waaruit blijkt dat hij van u afhankelijk was in het kader van zijn drugshandel en hij, minstens een deel, van de verkochte drugs met u moest afrekenen. Ook uit de bij WS aangetroffen

boekhouding kan worden afgeleid dat er sprake was van een georganiseerd samenwerkingsverband met onder meer u en DJ. Uit bovenstaande kan bovendien ook ontegensprekelijk worden afgeleid dat u de feiten met opzet pleegde.

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen blijkt bovendien dat er **verzwarende omstandigheden** werden weerhouden voor de door u gepleegde drugsfeiten. U pleegde deze als deelnemer aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Betreffende **de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** dient erop gewezen dat de feiten **ernstig** zijn en blijkt geven van een **gebrek aan normbesef**. U en de twee andere beklaagden hielden geen rekening met het feit dat drugs tot **randcriminaliteit** leiden, voor **maatschappelijke overlast** zorgen en de **gezondheid van de gebruikers ernstig in gevaar brengen**. Zo wordt erop gewezen dat het verhandelen van drugs de vraagzijde van de verslaving van anderen in stand houdt. Druggebruik brengt ernstige schade toe aan de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers. Druggebruik brengt daarenboven een enorme maatschappelijke kost met zich mee: drugsverslaafden dienen behandeld te worden, verliezen hun werk, raken in de financiële problemen en worden mogelijk tot criminaliteit verleid om hun drugsverslaving te financieren.

Wat de **op de misdrijven gestelde straffen** betreft wijst het CGVS erop dat artikel 2bis, §1 van de Drugwet van 24 februari 1921 (Wet betreffende het verhandelen van gifstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen) bepaalt dat een overtreding van de bepalingen van deze wet, alsook de daaraan gekoppelde koninklijke besluiten, wordt gestraft met een gevangenisstraf van 3 maanden tot 5 jaar en met een geldboete van € 1000 tot € 100 000 euro. Overeenkomstig artikel 2bis, §3, b) van de Drugwet worden de misdrijven bedoeld in de eerste paragraaf van artikel 2 bis van dezelfde wet gestraft met opsluiting van tien tot vijftien jaar indien ze daden zijn van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Bij het **bepalen van de strafmaat** houdt de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen rekening met het feit dat u jong bent, in het verleden **reeds onder toezicht van de jeugdrechtbank** stond en uw **veroordeling voor opzettelijke slagen en verwondingen van 3 oktober 2018** door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen. De rechtbank stelt vast dat u zich op basis van dit vonnis van 3 oktober 2018 in een staat van **wettelijke herhaling** bevindt.

U werd door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro.

Uw verdediging verzocht de rechtbank in ondergeschikte orde om een milde straf. De rechtbank achtte het opleggen van een effectieve gevangenisstraf en- omwille van het **lucratief karakter** van de feiten- een geldboete noodzakelijk om u de **ernst van de door u gepleegde feiten duidelijk te maken en u ertoe aan te zetten u in de toekomst te beteren**.

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel concrete elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze gevolgtrekkingen onjuist, onvolledig en/of achterhaald zouden zijn. Hij stelt immers enkel dat de feiten zich afspeelden in de periode augustus 2021 - november 2021, dat hij al heel wat had meegemaakt na zijn vlucht uit Afghanistan, dat zijn moeder ernstig ziek is en dat hij inderdaad op het foute pad is terechtgekomen. Hiermee doet hij evenwel geenszins afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, rekening houdend met het geheel van de aard van de feiten, de aangenomen verzwarende omstandigheid, de aard en de omvang van de veroorzaakte schade, de op het misdrijf gestelde straffen, de door de rechtbank van eerste aanleg aan verzoeker opgelegde straf, het feit dat verzoeker zich in een staat van wettelijke herhaling bevond en dat de opgelegde straffen effectief zijn. Dat verzoeker niet de maximumstraf kreeg, zoals hij in zijn verzoekschrift benadrukt, doet hieraan evenmin afbreuk. De zwaarte van de opgelegde straf is immers slechts één van de elementen waarmee volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie *supra*) rekening dient te worden gehouden.

Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.2.1.2. De tweede voorwaarde van het ‘gevaar voor de samenleving’ van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

A. Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip ‘gevaar voor de samenleving’.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A., C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, Secretary of State for the Home Department/CS, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (mutatis mutandis HvJ 13 september 2016, Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (mutatis mutandis HvJ 2 mei 2018, K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

B. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd wat betreft de link tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar van de samenleving. Hij meent dat hij wel degelijk van schuldinzicht heeft getuigd en dat niet afdoende werd onderzocht of hij een toekomstig gevaar voor de samenleving zou uitmaken.

De Raad is ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren, rekening houdend met het geheel van elementen dat hem door beide partijen ter kennis is gebracht.

De vaststelling dat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving impliceert over het algemeen dat bij de verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar dat het ook zo kan zijn dat het gedrag in het verleden op zich voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging. *In casu* werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 5 februari 2023 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis en cocaïne) met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Tevens werd hij door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 11 maart 2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis en cocaïne) met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. Uit deze veroordelingen blijkt reeds de gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker, een gebrek aan normbesef, een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers en een duidelijke criminele ingesteldheid.

Vervolgens herhaalt de Raad dat het Hof van Justitie in zijn arrest XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 oordeelde dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening moeten houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging. Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering, ook al streven strafuitvoeringsmaatregelen een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

*“Er kan in dit verband dienstig verwezen worden naar het karakter van de bewezen feiten die plaatsvonden van 14 augustus 2021 tot 23 november 2021, meermaals op niet nader te bepalen data en laatst op 22 november 2021. Er dient herhaald dat de feiten **ernstig zijn en blijken geven van een gebrek aan normbesef**. Ook kan opnieuw in herinnering worden gebracht dat u en de twee andere beklaagden geen rekening hielden met het feit dat drugs tot **randcriminaliteit** leiden, voor **maatschappelijke overlast** zorgen en de **gezondheid van de gebruikers ernstig in gevaar brengen**.*

*De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip **ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid** valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:*

*46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat **de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten**.*

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel

zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Er kan daarnaast gewezen worden op uw **herhaalde veroordelingen** en de **lange incriminatieduur**.

Zo werd u op **3 oktober 2018** door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen definitief veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van twee jaar voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Omdat u tijdens uw voorwaardelijke vrijlating uw **voorwaarden had geschonden** achtte de rechtbank het **niet opportuun om de tenuitvoerlegging van de straf deels uit te stellen**. De rechtbank omschreef de feiten als **bijzonder ernstig**. Het **extreme geweld** ten aanzien van de rechtstreekse slachtoffers getuigt van een **manifest gebrek aan respect** voor de **fysieke integriteit** van de slachtoffers. Het **maatschappelijk gevaar** dat uitgaat van een dergelijke grootschalige en gewapende vechtpartij op de openbare weg is groot en **wakkert het onveiligheidsgevoel in de samenleving aan**.

Op **11 maart 2022** werd u door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen voor de eerste keer veroordeeld wegens drugsfeiten. In de avond van 5 mei 2021 bevond u zich met uw medebeklaagde in een VW Golf. De lokale politie van Gent wilde jullie interceperen omwille van verkeersinbreuken. Uw medebeklaagde, de bestuurder, weigerde te stoppen en meerdere ploegen uit omliggende politiezones kwamen in bijstand. Toen de wagen tot stilstand kwam sprong u eruit en poogde u te vluchten met verschillende plastic zakken met een groen kruid. U werd aangehouden en na testing bleek dat de zakken ongeveer 1,2 kg cannabis bevatten. U bevond zich toen in staat van **wettelijke herhaling** en u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning (cannabis) met de **verzwarende omstandigheid** dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- en bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. De door u gevraagde autonome werkstraf werd niet verleend gezien dit volgens de rechtbank niet zou volstaan om u het ontoelaatbare karakter van uw handelingen te doen inzien, u normbesef bij te brengen en u ertoe aan te sporen zich naar de toekomst toe correct te gedragen.

De feiten zijn **ernstig**. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht.

Op **29 juni 2022** werd u door de de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren en een geldboete van 208 euro wegens smaad aan ministeriële ambtenaren en agenten die dragers zijn van het openbaar gezag of van de openbare macht, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening. Tijdens een controle op het huisarrest dat aan u was opgelegd in het kader van uw voorlopige invrijheidstelling onder voorwaarden, beval u de politie om hun lichten uit te doen en te vertrekken. Wanneer de politie antwoordde dat ze zelf zouden bepalen wanneer ze vertrokken herhaalde u op dringende/bevelende toon dat ze moesten vertrekken en beledigde u een van de agenten, waarbij u op de grond spuwde. Tijdens uw verhoor ontkende u de feiten en gaf u aan dat de agente u lastigviel. De rechter beoordeelde de feiten als ernstig en getuigend van **normvervaging** en een **totaal gebrek aan respect** voor ordehandhavers en openbare gezagsdragers. Een dergelijke **verregaande en brutale belediging** ondermijnt het gezag van de politie, hetgeen een **bedreiging vormt voor de instandhouding van onze rechtstaat**. De rechtbank tilt er zwaar aan dat het **respecteren van normen en waarden duidelijk problematisch is** blijkens uw strafregister.

Er dient tevens herhaald dat u **jarenlang** onder toezicht van de **jeugdrechtbank** stond. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt onder meer dat u op **29 mei 2012** onder toezicht werd geplaatst van de jeugdrechtbank van Antwerpen wegens **opzettelijke slagen en verwondingen**, jegens een minderjarige of jegens een persoon die, wegens zijn fysieke of mentale toestand, niet in staat was in zijn eigen onderhoud te voorzien. U werd door de jeugdrechtbank verplicht om een educatieve of maatschappelijk zinvolle taak uit te voeren. Daarna volgden er nog feiten van **wapens en munitie; verkrachting met geweld of bedreiging** bij nacht door twee of meerdere personen en **afpersing**. Op **9 april 2019** kreeg u een berisping van de jeugdrechtbank van Antwerpen voor volgende door u gepleegde, niet nader gedateerde feiten: **kinderpornografie** (verspreiding en handel) en **aantasting van de eerbaarheid met geweld of bedreiging**, op een bijzonder kwetsbaar persoon, gepleegd door een dader met hulp van een of meerdere personen. Toen er tijdens het onderhoud op het CGVS melding werd gemaakt van dit laatste feit beval u de protection officer om op te letten, het properder te zeggen, u niet te beschuldigen en ontkende u iemand te hebben aangerand (NPO, p. 6). U ontkende eveneens de verspreiding van en handel in kinderporno en u voegde toe dat u 26 jaar bent en dat uw jeugd niets te maken heeft met uw meerderjarigheid (NPO, p. 6).

Daarboven blijkt uit het uittreksel van uw strafregister dat u dat u ook meermaals werd veroordeeld door de politierechtbank wegens zware verkeersovertredingen, waaronder vluchtmisdrijf en rijden onder invloed.

Uit al het voorgaande blijkt dat u een **patroon van crimineel gedrag** vertoont dat **de veiligheid en het welzijn van anderen ernstig in gevaar brengt**. Hieruit kan ook worden afgeleid dat er sprake is van een

criminele ingesteldheid in uw hoofde en dat het niet uitgesloten is dat u uw crimineel gedrag niet nog eens zal herhalen.

Dat u de verschillende kansen die u werden geboden, om uw houding ten aanzien van de maatschappij te veranderen, nooit heeft benut en dat u uit uw traject bij de jeugdrechtbank en eerdere veroordelingen geen lessen heeft geleerd wordt bevestigd door uw verklaringen op het CGVS.

*U bleef ontkennen dat u ooit cannabis of drugs hebt verkocht, u stelde dat u louter op basis van aanwijzingen veroordeeld werd, dat er niets gevonden werd tijdens de huiszoeking bij u thuis en u gaf aan dat u uw buurman verantwoordelijk acht voor uw veroordeling (NPO, p. 3). Ermee geconfronteerd dat er wel zaken werden aangetroffen bij het uitlezen van uw gsm, bleef u volhouden dat niets met de zaak te maken had (NPO, p. 4). Hieruit blijkt dat er **nog steeds sprake is van een gebrek aan schuldinzicht** in uw hoofde, dat u aan **schuldverschuiving doet** en dat u zelfs verklaart **dat u de feiten waarvoor u veroordeeld bent niet hebt gepleegd***

Dat u ondanks een definitieve veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf uw feiten ontkent is niet ernstig te nemen en getuigt allerminst van een wil om te verbeteren.

Dat u uw boetes bijna volledig hebt afbetaald, begeleid wordt door de VDAB en opleidingen volgde wijzigt niets aan bovenstaande (NPO, p. 4). U verklaarde te beschikken over bewijzen van de afbetalingen van uw boetes en de door u gevolgde opleidingen. Hoewel u gevraagd werd om deze over te maken hebt u dit tot op heden nog steeds niet gedaan (NPO, p. 3 en 4).

*Zonder enige erkenning van de door u gepleegde feiten, noch de wil om te verbeteren, kan **niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen**. Gezien voorgaande vormt u een reële, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving."*

Waar verzoeker opmerkt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij op het slechte pad was terechtgekomen, dat hij dit achter zich wil laten en dat zijn reflex om dingen te ontkennen en proberen te vergeten zijn manier is om deze te verwerken, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing terecht vaststelt dat uit verzoekers gedrag, zowel wat betreft de door hem gepleegde feiten als wat betreft zijn houding tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 13 mei 2025, geenszins enig daadwerkelijk schuldinzicht in zijn hoofde kan worden afgeleid. Dat verzoeker sedert zijn veroordeling in 2023 geen nieuwe feiten zou hebben gepleegd, zoals hij in zijn verzoekschrift benadrukt, doet geen afbreuk aan het geheel van in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing aangehaalde elementen waaruit blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een criminele ingesteldheid.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker de verschillende kansen die hem werden geboden, om zijn houding ten aanzien van de maatschappij te veranderen, nooit heeft benut en dat hij uit zijn eerste veroordeling geen lessen heeft geleerd. De Raad treedt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bij dat verzoekers persoonlijk gedrag, zijn verklaringen en houding en de bewoordingen in de verschillende vonnissen ontegensprekelijk aantonen dat er sprake is van een criminele ingesteldheid in hoofde van verzoeker en dat het niet uitgesloten is dat hij zijn crimineel gedrag niet nog eens zal herhalen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid waarbij hij niet schuwt anderen met geweld te bedreigen, van een gebrek aan normbesef en schuldinzicht en een volhoudende miskening van rechterlijke beslissingen. De Raad concludeert dat er sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, §1, van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.2.1.3. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

A. Nadat is aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a) van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, G.M./O.I.F. ea, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

B. De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de

daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande als volgt worden gelezen: *“Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn”* (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer* 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

C. Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht, kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer* 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

D. Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn beslist de vluchtelingenstatus in te trekken, dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

E. Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancities wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1 hiervan geen voorbeholden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation COM (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de Kwalificatierichtlijn mag ook in geen geval een uitlegging worden

gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

F. Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus, de verzoeker mogelijk op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, H. T./Land Baden-Württemberg, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6 van de Kwalificatierichtlijn staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

G. Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de Kwalificatierichtlijn, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (ibid., punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de Kwalificatierichtlijn zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

H. Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de Kwalificatierichtlijn. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de minister of staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie *supra*).

I. Gelet op het voormelde, kan – en dit in tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift – niet worden vastgesteld dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd.

De bestreden beslissing maakt verder geen inmenging uit in verzoekers privé-, familie- of gezinsleven. De schending van artikel 8 van het EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Evenmin strekt de bestreden beslissing er toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van een partner wordt gescheiden.

3.2.2. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. *In casu* werd verzoeker definitief veroordeeld voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' en vormt hij een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de

samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* onvoldoende in acht werd genomen.

3.2.3. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan.

Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad volledigheidshalve op dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

3.3. De Raad benadrukt dat de huidige bestreden beslissing enkel strekt tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat verzoeker nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt. Een onderzoek naar de noodzaak of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus dringt zich derhalve niet op.

3.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER